

Svjedočanstvo

fra Oliver Marčinković

U svim svojim svjedočanstvima koja sam do sada imao prilike dati, uvijek sam volio istaknuti da sam „međunarodno zvanje“ naše provincije. Naime, rodio sam se u Stuttgartu u Njemačkoj gdje sam proveo 31 godinu svoga života. Tu sam se školovao i radio. Moj životni put do odlaska u postulatoru 2017. godine nije se previše razlikovao od ostalih mojih vršnjaka u tom gradu.

Pohađao sam osnovnu školu, nakon toga sam upisao realku (Realschule) koju sam 2002. godine uspješno završio. Cilj mi je bio čim prije završiti školu i početi zarađivati. Tako sam već s 18 godina imao završenu srednju školu, zarađivao sam lijepe novce i bio sam „svoj čovjek“. Kako je vrijeme teklo, tako sam svoje znanje usavršavao raznim doškolovanjima te sam ipak, mimo svakog svoga plana i pored svoga posla, u večernjoj školi završio stručni studij ekonomije. Imao sam sve ono radi čega je većina naših ljudi u zadnjih godina napustila Lijepu našu i potražila sreću u „obećanoj zemlji“ Njemačkoj. Imao sam siguran i stalan posao sa solidnom plaćom u istoj firmi u kojoj sam izučio zanat i u kojoj sam radio do svoga odlaska. Uznapredovao sam čak do voditelja odjela, imao sam dobro društvo i prave prijatelje, družili smo se, izlazili smo, putovalo se, nije mi ništa nedostajalo, a čak sam bio u stanju uzeti sebi na leasing novi auto po narudžbi.

Nikad nisam imao neke ekscese u životu. No, u jednoj stvari sam se razlikovao, a to je da sam oduvijek bio u vjeri, primio sam sve sakramente, išao sam redovito na svetu misu, čak i kroz tjedan, molio sam se iako je sve to s vremenom postalo malo površno i automatsko, kako to u mladim godinama već biva.

Već kao malom djetetu su mi ljudi govorili da ću biti fratar, na što sam se samo ljubazno smješкао jer to je za mene bilo nekako nepojmljivo i daleko. Nikada nisam napustio Crkvu, ali sam donekle izgubio kontakt s njom, no uvijek sam osjećao Božju blizinu i bilo mi je teško i mučno kad sam propustio nedjeljnu svetu misu.

Prije polaska na zanat već sam razmišljao o duhovnom pozivu, osjetio sam nešto u sebi što me vuklo k tomu, ali iz nekih razloga se tada nisam odlučio za taj put. Zato za sebe ne govorim da sam kasno zvanje, već da sam se kasno odazvao. Upravo to me i najviše razlikovalo od većine mojih vršnjaka u tom multikulturalnom društvu u kojem vjera i ne igra više veliku ulogu, barem kod većine.

To razmišljanje o redovničkom i svećeničkom pozivu me nikada nije skroz napustilo, redovito mi se vraćala ta misao, ali sam je brzo odbacivao, misleći kako je kasno i kako je meni određeno oženiti se i osnovati obitelj (naknadno mogu reći da za to nikada nije bilo nekih naznaka).

No, iako je sve teklo nekako po planu, s vremenom sam osjetio neku neispunjenost, neku vrstu nezadovoljstva. Pomislio sam kako je, nakon skoro 14 godina u istoj firmi, vrijeme za neku promjenu i da će to riješiti moj problem, no i u tome

nisam pronalazio rješenje. Radost zbog povišice plaće trajala je mjesec dana jer čovjek postaje nezasitan. Sve one stvari koje današnji čovjek želi imati, koje mu zaslađuju život, koje sam ja imao i koje su većini neki ideal, nisu me više ispunjavale.

Pored svega toga dogodio se i tragičan događaj, smrt moje majke, koji je moju situaciju dodatno zakomplicirao, no do nekog zaokreta do tada još nije došlo. Taj se zaokret dogodio nekoliko mjeseci kasnije.

Naime, u Stuttgartu se u veljači održavala duhovna obnova za Stepinčevo koju je predvodio pater Ike Mandurić. Na toj duhovnoj obnovi pod normalnim uvjetima ne bih nikada sudjelovao, ali okolnosti koje su proizašle iz događaja smrti majke su me dovele upravo tamo. Prva tri dana nisam primijetio nikakve promjene, ali četvrti dan se u meni nešto čudno dogodilo što me je nagnalo da istu večer odem u našu misu na svetlu misu i na klanjanje. Tu večer

otišao sam na svetu misu. Nisam bio siguran zašto idem i pitao sam se zašto sam tu. Budući da nisam našao odgovor, išao sam sljedeću večer ponovno, pa ponovno i tako skoro svaku večer. Nisam uopće razmišljao hoću li ići i treba li ići, već me jednostavno nešto vuklo. Tražio sam odgovore, razgovarao sam s Bogom neprestano, počeo sam čitati Sveto pismo, životopise svetaca i razna svjedočanstva te vodio razne razgovore sa svećenicima, a da ne spominjem molitvu krunice.

U principu sam samo ponovno aktivirao i produbio ono što je zadnjih godina bilo palo u određeni san. No, kako se sve to pokrenulo i kako sam tražio odgovore, nisam odmah ni primijetio da me upravo to činilo radosnim. Radost sam pronašao u ponovnim redovitim odlascima na svetu misu, u čitanju Svetog pisma i molitvi. Ne moram ni spominjati da je kod mojih poznanika bilo i onih koju si bili zabrinuti za moje stanje.

Upravo ta ponovna, velika i sveprisutna radost nagnala me je na ponovno razmišljanje o svom pozivu, razmišljanje koje više nisam mogao tako lako odbaciti kao do sada. Sve ovo sam mogao živjeti i kao laik, ali sam bio siguran da me Bog ipak želi kao redovnika i svećenika, da mu kao takav mogu biti korisniji, mogu mu se više posvetiti i mogu njemu i ljudima intenzivnije služiti.

Uz to upravo u svećeničkom i redovničkom pozivu osjećam radost koju prije nisam doživljavao. Tako sam odlučio prihvatiti poziv i nasljedovati Isusa Krista po primjeru svetoga Franje. Budući da sam odrastao uz fratre u našoj misiji u Stuttgartu, nikada nisam imao dvojbe da, ako krenem tim putem, želim postati fratar. Također sam uvidio da nije kasno za moj

poziv te da postoji postulatura koja je namijenjena kandidatima poput mene.

Napustio sam rodnu Njemačku i došao sam u postulaturu u Imotski, nakon koje sam proveo godinu dana u novicijatu na otočiću Visovcu. Upravo sam uspješno završio i drugu godinu studija i ako je Božja volja i uz pomoć vaših molitava nastavit ću i ustrajati ću u svome franjevačkom i svećeničkom pozivu.

Budući da sam tek na početku svoga puta i svoje formacije, potičem Vas čitatelje da nas uključite u vaše molitve da ustrajemo u svojoj namjeri nasljedovanja Isusa Krista po primjeru svetoga Franje. Potičem vas da molite i za nova duhovna zvanja kako bismo uvijek imali dovoljan broj svećenika, redovnika i redovnica.

Mir i dobro!

*dgoini
zarodi*